

DZICZEK (1) *sb m*

N sg dziczek.

Sł stp, Cn brak, Linde XIX w. w innym znaczeniu.

Dziki człowiek; tu prawdopodobnie faun lub satyr: PAfterz dzikiego mężá włápił był w lefie/ Ze go łobie okrocił bárzo w krotkim czelie. Vźrzał dziczek á páfterz w mroz ná ręce chuchał/ A potym gdy káfzę iadł/ iż gorąca dmuchał. RejFig Aa3.

Cf **DZIKI**

SB